

Scrisoare deschis adresat

Domnului Valer Daniel Breaz, Ministrul Culturii și Identității Naționale,

Comisiei pentru cultur , arte, mijloace de informare în mas a Senatului

Comisiei de cultur i media a Camerei Deputa ilor

Stimate domnule ministru,
Stimate doamne și stimați domni parlamentari,

Semnatarii, specialiști din Muzeul Național de Istorie a României, ne adresăm dumneavoastră pentru a vă aduce la cunoștință o serie de disfuncții și situații problematice generate de managementul actual al Muzeului Național de Istorie a României, cel mai important muzeu cu profil arheologic și istoric al țării, instituție publică de cultură aflată în directă subordine a Ministerului Culturii și Identității Naționale. Toate chestiunile care vor fi prezentate în cele ce urmează au fost semnalate în ultimii 3 ani Miniștrilor Culturii.

În anul 2015, pe 15 ianuarie, în contextul vizitei la Muzeul Național de Istorie a României a domnului Klaus Werner Iohannis, Președintele României, s-a lansat dezideratul ca acest muzeu de marcă al țării să fie redeschis cu ocazia Centenarului. În 2016 a fost lansat un mare concurs internațional pentru modernizarea clădirii și reproiectarea expoziției de bază; în 2017 s-a jurizat, s-au dat premiile, iar a doua zi au început procesele, domnul manager al MNIR contestând caietul de sarcini (lansat de el însuși), bunăcredința organizatorului (Ordinul Arhitecților din România), cât și hotărârea unei comisii de evaluare din care a făcut parte; în 2018 au urmat alte litigii pe această temă, concretizate într-o hotărâre aparent favorabilă. Ca urmare a acestei aparente victorii, atent popularizată în presă, suntem în 2019 în exact aceeași situație ca în 2010, anul în care Ernest Oberländer-Târnoveanu a fost instalat la conducerea MNIR: fără proiect, fără finanțare și fără perspective pentru *Noul MNIR*. Dacă veți vizita muzeele naționale din Budapesta, Belgrad, Sofia și chiar Chișinău, veți constata că la București ne aflăm într-o situație în care lipsa de competență și consecvență concurează cu interesul național legitim de a avea un Muzeu Național. Și în țară, în intervalul 2010–2019, s-au redeschis mai multe muzee de arheologie și istorie, situațiile de la Iași, Buzău, Craiova sau Suceava fiind doar câteva exemple care ilustrează faptul că nu suntem în fața unor misiuni imposibile!

După cum se poate vedea, victoriile de etapă în instanță au avut prețul lor. Odată cu demisia consilierului juridic din urmă cu peste 3 ani, dar și înaintea acestui moment, managerul a optat pentru varianta externalizării acestui tip de servicii, astfel că acestea au solicitat resurse financiare care au crescut de la an la an. Această situație a serviciilor juridice contractuale, care jalonează o bună parte a activității muzeului (multe aflate sub prezumția unui conflict de interese), se află într-un nemeritat și inexplicabil contrast cu starea descoperirilor arheologice realizate cu ani în urmă prin cercetările arheologice desfășurate de către specialiștii muzeului și care încă așteaptă resursele necesare pentru analizarea, conservarea, restaurarea și valorizarea lor (personalul și dotările laboratoarelor de restaurare și cercetare fiind insuficiente pentru a face față numărului mare de artefacte).

Veniturile extrabugetare ale muzeului sunt în cădere liberă în urma deciziei managerului de a interzice, începând cu anul 2015, participarea instituției la cercetările arheologice preventive și de a interzice cercetătorilor și muzeografilor participarea la competițiile naționale de proiecte, deși în perioada 2011–2016 media anuală a veniturilor proprii ale instituției astfel obținute a fost de circa 2.000.000 lei. Motivația acestor interdicții formulate de manager a fost tocmai invocarea necesității mobilizării totale a personalului în acțiunea de ambalare a patrimoniului în vederea unei relocări – fără plan de acțiune, fără plan de conservare preventivă și curativă a colecțiilor, fără plan de relocare a colecțiilor, fără spații cert alocate, fără buget cuantificat – care, în chip evident, nu s-a mai produs. Din perspectiva noastră, succesul domnului Ernest Oberländer-Târnoveanu pe tărâmul justiției trebuie pus în contrast și cu exodul colegilor noștri care au hotărât să părăsească cel mai mare muzeu de arheologie și istorie din țară pentru instituții care încurajează cercetarea, muzeografia și dezvoltarea profesională personală. Ar fi de remarcă că la începutul primului său mandat ca manager al acestui muzeu, domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu a găsit o instituție de cultură ce avea în organigramă peste 180 de posturi, pe care le-a redus cu circa 20% în anul 2014, pentru ca în prezent să își mai desfășoare aici activitatea puțin peste 120 de angajați, înregistrându-se practic o diminuare cu o treime a personalului (necesar funcționării muzeului) în cei 9 ani de când conduce această instituție. S-ar părea că parcursul de perspectivă avut în vedere de unii este clar: în următorii nouă ani vor mai rămâne managerul, contabilul șef și un director adjunct!

În curând se împlinesc 5 ani de la primul referat al arheologilor din *Comisia de Recepție, Evaluare, Achiziții Obiecte de Patrimoniu* (numită colocvial comisia de achiziții) prin care aceștia nu au fost de acord cu discutarea ofertelor (unor persoane de drept privat) privitoare la piese arheologice și numismatice descoperite cu detectorul de metale și îi recomandau domnului Ernest Oberländer-Târnoveanu (în dubla sa calitate de manager al celui mai important muzeu de arheologie și istorie al României și de președinte al Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor) să inițieze un dialog profesional menit să contribuie la modificări legislative în domeniul protejării patrimoniului cultural național, care să îndeplinească pasiunea pentru trecut a deținătorilor autorizați de detectoare de metal cu necesitatea salvagărdării și ocrotirii patrimoniului arheologic. Timp de mai bine de un an, domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu nu a răspuns la memoriile arheologilor din această comisie care atrăgeau atenția asupra modului lipsit de suport legal în care se dorea „îmbogățirea patrimoniului” MNIR și care solicitau schimbarea procedurii interne în sensul adaptării la realitatea creată de amplificatul fenomen al „detectoriștilor”. În schimb, domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu a modificat în două rânduri componența și structura comisiei de achiziții care s-a opus – în chip argumentat, bazat pe prevederile legislative și norme de bună practică – politiciei managerului privind aceste achiziții. De asemenea, a comunicat – cu nejustificată întârziere – membrilor comisiei punctul de vedere al Oficiului Juridic, care stipula condițiile legale în care piesele arheologice se pot achiziționa. Deopotrivă, domnia sa a formulat acuze referitor la poziția enunțată de membrii comisiei care au respins achiziția acestor piese și a determinat convocarea unei noi ședințe prin care ofertele să fie acceptate. Toate aceste achiziții de piese de patrimoniu s-au făcut cu sfidarea legislației în vigoare, prin contracte de vânzare-cumpărare încheiate între o instituție publică și persoane private care vindeau către stat bunuri ce de fapt nu le aparțineau, acestea fiind prin lege proprietate publică și nu una privată. În plus, multe referate de expertizare, prin care se stabilea valoarea tranzacției, erau întocmite de angajați ce nu dețineau calitatea de expert acreditat MCIN (cf. art. 45/5/ din Legea 182/2000). Astfel, a promovat în spațiul public o falsă legătură între recuperarea patrimoniului exportat ilegal și acceptarea de către muzee a pieselor care le sunt

oferite **direct** de către descoperitori, cu eludarea prevederilor legale. În același timp, nu a făcut nici un efort pentru a informa cetățenii care sunt pașii legali care trebuie respectați în vederea protejării patrimoniului. A contribuit la adâncirea ostilității dintre categorii de cetățeni prin declarații care au pus într-un fals contrast practicarea profesiei de arheolog în România și pasiunea pentru trecut a celor ce se numesc „arheologi amatori”, deși legislația națională stabilește clar cine poate practica arheologia în această țară. Prin acestea, domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu a contribuit la „îmbogățirea patrimoniului” MNIR cu mii de piese a căror proveniență este incertă sau descrisă sumar, incomplet, având locurile de descoperire neverificate arheologic (în contrast cu prevederile legale și convențiile internaționale asumate de statul român) și pentru care nu s-a demarat procedura prin care ar putea fi declarate situri arheologice. Domnia sa se poate mândri cu sutele de piese cu statut juridic incert, ale căror oferte au fost acceptate în 2015 de către o parte a membrilor comisiei de achiziții cu mențiunea expresă „dacă nu sunt impedimente juridice”, dar care, nefiind cumpărate, intră sub incidența punctului de vedere negativ al Oficiului Juridic din decembrie 2014. Concluzionând, prin politica de achiziții promovată de managerul său, cel mai mare muzeu de arheologie și istorie din țară este responsabil pentru producerea unui dezastru arheologic. Sub pretextul că se dorește împiedicarea exportului ilegal de artefacte, domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu, în dubla calitate de președinte a Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor și manager al MNIR, a creat o tendință cu potențial distructiv, unele dintre muzee din țară aplicând aceleași practici ilegale de preluare directă a artefactelor; în consecință, s-a creat o „piață de desfacere” care a produs mii de achiziții de piese descoperite cu detectoare de metale. Toate acestea într-o țară în care nu se investește aproape nici un leu pentru evidența siturilor arheologice, dar se cheltuie multe milioane pentru obiecte extrase ilegal din situri. Trebuie subliniat caracterul de unicat al siturilor și al obiectelor arheologice distruse astfel.

Toate aceste date, însoțite de argumente, documente și înscrisuri, dar și alte critici profesionale motivate de modul de aplicare a managementului în muzeu (măsurile de minimizare a cercetării științifice, derularea proiectului *Noul MNIR*), au fost aduse la cunoștința Ministerului Culturii (și Identității Naționale) din timpul mandatelor domnilor miniștri Vlad Alexandrescu, Lucian Romașcanu și George Ivașcu, prin memorii și scrisori deschise semnate de un număr considerabil de specialiști ai MNIR. Mai mult decât atât, printr-o petiție adresată domnului Lucian Romașcanu, la finalul anului 2017, 348 de cetățeni (în marea majoritate arheologi români și străini) s-au solidarizat cu solicitările noastre. De asemenea, a trecut mai bine de un an de când memoriile noastre înmânate domnului Augustin Lazăr, Procurorul General al României, au fost direcționate la MCIN de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Constatăm că, în ciuda situației grave relevate în aceste memorii – multe dintre ele publice (disponibile la adresa http://www.archaeology.ro/pagini/dezbatere_2005.html) –, acțiunile domnului Ernest Oberländer-Târnoveanu au lăsat și continuă să lase indiferente toate instituțiile statului care au responsabilități legale directe pentru protejarea patrimoniului arheologic și cultural. Mai mult decât atât, MNIR continuă să promoveze liniștit politica de achiziții consacrată. Sute de obiecte preluate încă din 2016 au fost aduse la cunoștința comisiei de achiziții de abia în 2018, nu dintr-un necesar demers pentru verificarea în teren a provenienței lor de către arheologii din secția de specialitate, ci doar în urma acționării în judecată a MNIR de către persoanele care le-au descoperit utilizând detectoare de metale. Este de remarcat și faptul că MCIN devine pe această cale parte în aceste procese, fiind plătitor de daune-interese. Prin lunga istorie a demersului anticar promovat de domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu, excluderea arheologiei profesionale din politica de protejare a patrimoniului arheologic a devenit în MNIR o

atitudine și o aptitudine cultivate unilateral, în disprețul acestei profesii. Această situație a fost adusă la cunoștința domnului Valer Daniel Breaz, Ministrul Culturii și Identității Naționale, printr-un memoriu depus în ziua de 15 martie 2019, în speranța că de data aceasta vom fi ascultați.

În condițiile atitudinii tolerante a MCIN, care nu a luat în această lungă perioadă măsurile administrative care se impuneau și care au fost insistent solicitate în memorii, scrisori deschise și petiții, nu este de mirare că specialiștii MNIR care s-au opus politicilor manageriale se găsesc astăzi într-o poziție vulnerabilă. Astfel, în data de 14 martie 2019, ne-au fost aduse la cunoștință propunerile managerului pentru noul *Regulament de Organizare și Funcționare* (ROF) și noua organigramă a muzeului. Am putut constata că acțiunea „reformatoare” a noului ROF afectează **tocmai** posturile și secțiile specialiștilor care de-a lungul anilor au criticat prin memorii, petiții și scrisori deschise aceste aspecte, discutate mai sus, ale managementului aplicat în MNIR. Noul ROF premeditează desființarea unui post de director adjunct („întâmplător” cel ocupat de un semnatar al memoriilor), iar Biroul Tezaur Istoric este transformat în compartiment (șeful de birou pierzându-și astfel funcția; „întâmplător”, specialistul care ocupă acest post este, de asemenea, semnatar al memoriilor). Practic, propunerile desființează posturile de conducere legate de singurele domenii care mai sunt reprezentate în actuala expoziție permanentă a muzeului: *Lapidarium*, *Copia Columnei lui Traian* și *Tezaurul Istoric al României*. O altă dovadă a caracterului „țintit” al acestei acțiuni, care nu are nimic de-a face cu „eficientizarea” instituției, este faptul că proiectul de management elaborat pentru perioada 2017–2021 și înaintat Ministerului Culturii (document public cu care domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu a câștigat un nou mandat) nu cuprinde absolut nicio prevedere în sensul desființării postului de director adjunct coordonator al secțiilor de specialitate, nici reorganizarea Biroului Tezaur Istoric. În aceeași ordine de idei, ne întrebăm de ce se propune desființarea Biroului Tezaur Istoric după 5 ani de existență (structura în forma actuală fiind creată prin ROF-ul din 2014), perioadă marcată de aprecieri deosebit de pozitive privind succesul expoziției „*Aurul și argintul antic al României*”. Nu putem să facem abstracție de coincidența dintre încheierea acestei expoziții și desființarea postului de conducere ocupat de persoana care a fost curatorul acesteia. Această instrumentalizare a modificării ROF împotriva persoanelor considerate incomode își are precedentul nefast în acțiunea din 2014 prin care erau înlăturați doi șefi de secție, Arheologie și Informatică, din exact aceleași motive (erau semnatar ai memoriului din februarie 2014).

Departa de a porni de la o analiză obiectivă, întemeiată, declanșarea inițiativei de schimbare a ROF-ului este conjuncturală, aprobarea acestuia (atât intern cât și din partea autorității tutelare a MCIN) urmând a se obține prin modalități aflate la limita deontologiei și legalității. În primul rând, Consiliul de Administrație al MNIR funcționează cu un membru în minus și, de mai mult timp, în absența tocmai a reprezentantului MCIN. În aceste condiții, managerul are întotdeauna o majoritate confortabilă alături de contabilul șef (aflat într-un prezumtiv conflict de interese cu unul dintre principalii avocați contractuali ai MNIR) și unul dintre directorii adjuncți (cel căruia nu i se desființează postul în urma modificării organigramei). În al doilea rând, deși a fost solicitată de către comisia de evaluare a performanțelor manageriale încă din vara trecută, această modificare a fost inițiată doar după reconfirmarea domnului Ernest Oberländer-Târnoveanu în funcția de președinte al Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor (pentru a câta oară, într-un deceniu? Este o funcție care pare deja să îi fie acordată pe viață, în ciuda evidentului conflict de interese creat și a faptului că este de mai mult timp pensionar). În acest fel, domnia sa și-a asigurat poziția prin care își poate aviza, la nivel de minister, ROF-ul propus la nivel de instituție subordonată ministerului!

Așa cum demonstrează punctul de vedere al Sindicatului Lucrătorilor din MNIR, înaintat MCIN în ziua de 21 martie 2019, după ce a fost susținut fără succes în ședința Consiliului de Administrație al MNIR (ce a avut loc **în absența reprezentantului ministerului**), aceste acțiuni cu caracter represiv sunt promovate (printr-un exercițiu formal de clasificare ce complică inutil o structură deja existentă) într-un nou ROF care obligă angajații la plafonare profesională, care propune un muzeu vetust, condamnat la stagnare și dependent de subvențiile de la bugetul de stat, un loc al muncii în „acord global” care încurajează comoditatea intelectuală conferită de îndeplinirea unor norme cel mai adesea stabilite fără un dialog profesional și o analiză obiectivă. Avem de a face cu propunerea unui nou ROF care nu lasă loc experimentului, cunoașterii, descoperirii, inovării sau dezvoltării profesionale individuale. Arheologia, în particular, și cercetarea științifică, în general, vor deveni activități desfășurate doar declarativ, fără a găsi în ROF un sprijin real așa cum ar fi necesar și firesc. Propunerile pentru noul ROF afectează tocmai posibilitățile de finanțare extrabugetară. Compartimentul de Arheologie Preventivă este desființat, iar domeniul său de competență este disipat în toate „compartimentele” Secției de Arheologie, fără să se țină seama de caracterul particular al acestei abordări metodologice moderne (care presupune teme, direcții, tehnici specifice de cercetare și specificitatea de serviciu public). Totodată, din cauza amplitudinii birocratice pe care o propune noul ROF, este practic imposibil ca un angajat să participe la atragerea de fonduri extrabugetare, prin competiții de proiecte naționale și/sau internaționale. Pe scurt, noul ROF încununează toate eforturile „manageriale” pentru a demantela activitatea de cercetare în muzeu, furnizoare de prestigiu științific și de venituri proprii și de a concentra întreaga putere doar în propria sa mână. De asemenea, noul ROF împarte comisia de achiziții în 4 subcomisii, după o rețetă încercată fără succes la sfârșitul anului 2014, când s-a dorit „deblocarea” activității de achiziționare a pieselor descoperite cu detectorul de metale, dar fără a se ține seama de standardele de bună practică internaționale și reglementările naționale specifice. În condițiile în care, conform propunerilor pentru noul ROF, toate secțiile de specialitate vor trece în directă subordine a managerului, se va ajunge în situația absurdă în care specialiștii care au criticat politica de achiziții a muzeului și excluderea arheologiei din activitatea de „îmbogățire a patrimoniului” vor trebui evaluați de principalul responsabil pentru dezastrul arheologic de rang național produs. Considerăm că această nouă acțiune „managerială” este merită să elimine din instituție sau să reducă la tăcere vocile critice, care au o viziune asupra misiunii muzeului total diferită de cea anticară, vetustă, autoritară a domnului Ernest Oberländer-Târnoveanu.

Nu în ultimul rând trebuie remarcat faptul că propunerile pentru noul ROF al MNIR formulate de manager se bazează pe o premisă dificil de înțeles și argumentat, dacă se analizează comparativ regulamentele de organizare și funcționare ale altor muzee naționale din directă subordine a MCIN, anume restrângerea componenței unor organisme colegiale de conducere (Consiliul de Administrație) și de consiliere profesională (Consiliul Științific) ale muzeului. Astfel, din structura unui organism colegial – Consiliul de Administrație, în cazul MNIR nu fac parte conducători ai secțiilor și compartimentelor de specialitate, după cum este uzual în cazul altor muzee, dar nici reprezentanți ai angajaților și/sau sindicatului. De asemenea, în cazul Consiliului Științific, nici directorul adjunct care coordonează secțiile de specialitate, nici cercetătorii științifici sau muzeografi sau restauratorii nu au nici un cuvânt de spus, fiind excluși.

În acest moment, Muzeul Național de Istorie a României este o instituție scindată în care managerul actual nu face niciun efort în sensul concilierii resurselor creative ale acesteia, în sensul instaurării unui climat în care colaborarea să încurajeze emulația, ideile novatoare și, în special, dialogul între specialiști. Din contră, prin toate inițiativele sale, prăpastia devine din ce în

ce mai adâncă, sensul acțiunilor sale fiind cel de a-și exclude, treptat, toți oponenții prin încurajarea plecării acestora într-un continuu și prelungit exod de specialiști! Opoziția constantă la care sunt supuși angajații MNIR se reflectă și în fluctuațiile existente la nivelul numărului de membri și al componenței Sindicatului Lucrătorilor din Muzeul Național de Istorie a României. În acest moment din fondurile publice pe care le primește, managerul MNIR susține în instanță o acțiune prin care este atacată reprezentativitatea sindicatului. Indiferent care va fi rezultatul, nu considerăm că aceste inițiative ar trebui să se numere printre acțiunile managerului celui mai important muzeu de arheologie și istorie din țară!

Prin această scrisoare deschisă solicităm domnului Valer Daniel Breaz, ministrul Culturii și Identității Naționale să nu aprobe noul ROF promovat de către domnul Ernest Oberländer-Târnoveanu și să ia măsurile concrete care să stopeze consecințele ce decurg din acesta, ținând seama și de faptul că, începând din data de 22.03.2019, la MNIR a fost demarată acțiunea Corpului de control al primului-ministru. Solicităm ca Ministrul Culturii să inițieze și să susțină un dialog menit să determine o situație firească, corectă și pertinentă în legătură cu administrarea acestui important muzeu public.

Precizăm că demersul nostru nu este unul politic și nu vizează ocuparea de funcții. El este expresia hotărârii noastre de a nu accepta șirul de nedreptăți creat de manager, amplificat la nesfârșit prin atitudinea tolerantă a Ministerului Culturii și Identității Naționale și lipsa unui dialog profesional firesc. Muzeul Național de Istorie a României nu este o instituție privată, ci trebuie gestionat în interesul public, potrivit unei misiuni și unor exigențe profesionale la nivelul secolului XXI și al importanței naționale a colecțiilor deținute. Nu putem asista impasibili la destructurarea arheologiei și cercetării științifice în cel mai mare muzeu de arheologie și istorie din țară. Vă solicităm sprijinul și implicarea potrivit prevederilor legale, având în vedere că ne dorim continuarea dezbaterii interne pentru elaborarea unui nou ROF care să asigure evoluția instituțională de perspectivă atât a MNIR, cât și dezvoltarea profesională a personalului care contribuie la buna funcționare a muzeului, permițând acestuia avansarea firească în carieră. Ne dorim un muzeu național care să încurajeze toate direcțiile inovatoare propuse conform expertizei și competenței angajaților săi. Ne dorim un muzeu național care să-și îmbogățească patrimoniul prin respectarea legii, conform misiunii și funcțiilor specifice definite de standardele de practică naționale și internaționale. Ne dorim un muzeu național care să participe activ la dezbaterile academice și care să propună subiecte și teme noi, în beneficiul public al prezentării pertinente și acurate a trecutului istoric. Ne dorim un muzeu național care să devină un loc geometric al dezbaterii și atitudinii critice, dar și al educației moderne și al promovării cunoașterii. Ne dorim un muzeu național în care să fie readusă legalitatea și în care să fie reinstaurat un climat de muncă normal, bazat pe încredere și respect. Nu în ultimul rând, ne dorim un Muzeu Național de Istorie a României!

Suntem hotărâți să folosim toate mijloacele legale pentru a face cunoscut și auzit punctul nostru de vedere.

Vă rugăm respectuos să fiți alături de noi și să redați șansa unei existențe demne Muzeului Național de Istorie a României și a corpului său de specialiști.

Adela Bâltâc, Cercetător științific, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Ionu Bocan, Muzeograf, Arheolog Secția de Arheologie, MNIR
Corina Bor, Cercetător științific, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Paul Damian, Director adjunct, Arheolog, MNIR

Alis Nicoleta Dumitracu, Muzeograf, Arheolog, Secția Cabinet Numismatic și Tezaurul Istoric, Birou Tezaurul Istoric, MNIR
Emil Ionu Dumitracu, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Irina Ene, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Constantin Hait, Cercetător științific, Arheolog, Secția Investigații Fizico-chimice și Biologice – Compartimentul Centrul Național de Cercetări Pluridisciplinare „Alexandra Bolomey”, MNIR
Cătălina Mihaela Neagu, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Rodica Oană-Marghitu, Șef Birou, Arheolog, Secția Cabinet Numismatic și Tezaurul Istoric, Birou Tezaurul Istoric, MNIR
Sorin Oană-Marghitu, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Eugen Marius Paraschiv, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Irina Petroviciu, Cercetător științific, Secția Investigații Fizico-chimice și Biologice, MNIR
Valentin Radu, Cercetător științific, Arheolog, Secția Investigații Fizico-chimice și Biologice, Compartimentul Centrul Național de Cercetări Pluridisciplinare „Alexandra Bolomey”, MNIR
Alexandru Rădu, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Mihaela Simion, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Eugen Silviu Teodor, Cercetător științific, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Ovidiu Șentea, Cercetător științific, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Decebal Vleja, Muzeograf, Arheolog, Secția de Arheologie, MNIR
Mădălina Voicu, Restaurator, Arheolog, Secția Restaurare, MNIR